

EL TEMPS parla amb Pere Bascompte

“No m'extradiran”

Quasi set anys després de la seva arribada a Pesillà de la Ribera (Rosselló), el refugiat independentista Pere Bascompte va tornar a comparèixer, dijous passat, davant la justícia francesa en un sorprenent judici. El destí del refugiat no es decidirà fins al 24 de gener.

Després de passar per la Cambra d'Acusació de Montpellier, Pere Bascompte ha d'esperar que el tribunal francès es pronuncii definitivament, sense gaire marge de maniobra, a favor o en contra de l'extradició. El judici fou breu i sorprenent, en el qual el mateix procurador general (fiscal) va desestimar el govern espanyol i la seva demanda.

A més d'unes dues-centes persones que hi acudiren en autocars provinents de Barcelona, Manresa i Perpinyà, també foren presents a la vista els diputats autonòmics Jaume Nualart (IC) i Celestino Sánchez (PCC), una delegació d'ERC i una del Col·legi d'Advocats de Barcelona. Cap d'ells, però, no va tenir l'oportunitat de testimoniar a favor de Pere Bascompte en una sessió llampec on el mateix procurador general, trencant amb la seva imatge d'*acusador d'ofici*, va defensar la tesi del no a l'extradició amb una crítica al procediment del govern espanyol per exigir el lliurament del refugiat. L'advocat defensor, el rossellonès Enric Vilanova, va limitar-se aleshores a manifestar la seva satisfacció pel fet que l'acusació assumís els arguments exposats en aquella mateixa sala el febrer del 1989, abans que el tribunal aixequés la sessió anunciant la seva decisió definitiva per al proper 24 de gener.

—*Pere Bascompte, ja què corresponia exactament l'audiència del 6 de desembre a la Cambra d'Acusació?*

—Era el seguiment del judici que ja s'havia iniciat fa un any i mig, quan el tribunal de Montpellier va ajornar la decisió sobre la meua extradició i em va deixar en llibertat tot esperant que el govern espanyol acabés d'aclarir alguns punts que no havia precisat en el dossier. Ara fa unes poques setmanes va rebre la resposta, i a partir d'aquí la cambra

d'acusació seguia el mateix sumari.

—*¿Quins motius al·legava el govern espanyol per a demanar l'extradició?*

—Els motius són els mateixos que ja s'havien vist. Ells diuen simplement que tinc una pena pendent a complir, perquè em van alliberar quan portava dos anys de presó i encara me'n faltaven set.

En el fons, demanen que França els esmeni un error que van cometre ells mateixos i que mai han confessat en els dossiers que han enviat a la justícia espanyola. Jo no em vaig escapar de cap manera estranya, sinó que vaig sortir amb un paper oficial que acreditava la meua llibertat, i amb el qual vaig passar tranquil·lament la frontera.

—*Tothom ha interpretat el judici com un refús a l'extradició. ¿Es ben bé així?*

—Bé, si l'opinió del tribunal es fonamenta únicament en els termes exposats pel fiscal i la defensa, estic molt tranquil, han de refusar l'extradició. Segons el procurador, la meua pena ja ha prescrit perquè han passat els cinc anys que exigeix la llei francesa. A més, ell mateix va criticar que la justícia espanyola esperés cinc anys abans de fer la demanda i que tardessin dos anys més a aportar els complements que es demanaven. Tot plegat, amb les omissions i les mentides, dona una imatge de poca seriositat davant la justícia francesa. Els diputats catalans volien dir que el cas depassava l'estricta procediment jurídic i esdevenia una acció de venjança del govern espanyol.

Ara bé, el tribunal no deixa de ser independent i pot declarar-se si vol a favor de l'extradició. Si fos així, la decisió final passaria a mans del govern francès, i esdevindria una determinació clarament política.

—*Ha demanat el dret d'asil a l'estat francès?*

—El vaig demanar quan vaig arribar

aquí, l'any 84, i des d'aleshores, malgrat que he hagut de passar per diferents organismes habilitats per decidir-ho, segueixo amb una demanda d'asil que en aquests moments es troba al consell d'estat, que és qui ho haurà de decidir. Amb això, crec que el fet que el meu cas pot ser encara represaliat dins l'estat espanyol pot ser un argument de pes perquè finalment se'm doni el dret d'asil.

—*L'any passat, en les mateixes circumstàncies, es trobava a la presó. ¿Per què creu que no l'han tornat a de-*

tenir, corrent el risc de veure'l fugir?

—Jo tenia molt clar que no m'escaparia. I l'actitud de la justícia potser ha canviat en veure la reacció massiva de solidaritat que va engendrar el meu empresonament, no només dels catalans sinó també del món polític, associatiu i sindical francès. És curiós perquè enguany he rebut ajut fins i tot dels Foyers Leó Lagrange, que depenen del Partit Socialista, o del conseller Pierre Esteve, del mateix partit.

De totes maneres, per poc que ho com-

provessin sabien que seguia fent vida normal i que si m'hagués volgut escapar ja fa set anys que ho podia haver fet.

—*¿Aquesta "vida normal", en quines condicions legals?*

—Des de fa dos anys tinc un permís de residència que he de fer renovar cada mes a la Prefectura. Però des d'aquell moment em van retirar la carta de treball, el dret a la seguretat social o a l'atur. També m'he quedat sense permís de conduir. És a dir, que tinc únicament i exclusiva dret a residència, però sense poder guanyar-me legalment la vida o estar malalt. A part de l'expulsió, no hi ha situació més precària que aquesta. És realment una pena substitutòria. Fa set anys que visc aquí, però a efectes legals representa que només fa un mes. Cada més *acabo d'arribar* i el judici de Montpellier, de moment, no modifica res d'això.

—*Deu anys després de la condemna per haver disparat un tret a la cama de Jiménez Losantos, ¿no prescriu la pena també a l'estat espanyol?*

—Efectivament, per a la justícia espanyola la prescripció intervé deu anys després, però alerta, a comptar de la darrera intervenció legal. És a dir que ara torna a començar el compte des de zero. Si d'aquí a nou anys tornen a demanar una extradició o qualsevol altra cosa, es torna a comptar des de zero. Així, puc arribar als setanta anys sense poder tornar a la meua comarca. És una altra contradicció del dret francès.

—*Parlava abans del suport d'organitzacions franceses properes al Partit Socialista. ¿Com no es dona el mateix a l'estat espanyol?*

—Les organitzacions espanyoles tenen una posició opressiva envers Catalunya. Els francesos, en canvi, només es plantegen els problemes d'ètica democràtica, molt més arrelats en la seva cultura política que no en l'espanyola. Tots sabem que a alguns partits espanyols hi ha antics buròcrates i fermes militants franquistes vestits de demòcrates. A França, els seguidors de Pétain van ser jutjats immediatament després de la instauració de la cinquena república. Són dues cultures polítiques diferents. L'any passat la Confederació Francesa de Treballadors (CFDT) va adreçar-se a la seva homòloga, la UGT, per demanar-li una presa de posició a favor meu. Per als francesos era una gestió normal, no contestaren.

